DZIENNIK URZĘDOWY
GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ i TURYSTYKI

WARSZAWA, dnia 31 grudnia 1961 r. **Nr 9** **Poz. 66-71**

TREŚĆ:

66

UCHWAŁA GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 12.XII.1961 r.

Plenum Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki po wysłuchaniu referatu i dyskusji stwierdza, że w roku 1961 dokonany został znaczny postęp w rozwoju kultury fizycznej i turystyki, a przyjęty program i zakreślone plany zrealizowano.

Plenum uważa jako najważniejsze zadanie Komitetu dążenie do tego, aby sport i turystyka weszły na stałe do codziennego życia obywateli.

Plenum przyjmuje referat Przewodniczącego GKKFiT i wyniki dyskusji jako wytyczne swego działania na rok 1962, stwierdzając, że zawarte są w nich wszystkie podstawowe problemy kultury fizycznej i turystyki oraz najważniejsze kierunki działania na przyszłość.

Równocześnie plenum uważa za konieczne szczególnie podkreślić następujące konkretne zadania, które stoją przed Komitetem:

a) w dziedzinie kultury fizycznej niezbędne jest:

— podjęcie wspólnie z resortem oświaty praktycznych decyzji zmierzających do stałej poprawy warunków dla rozwoju sportu i wychowania fizycznego wśród dzieci oraz młodzieży szkolnej dla przedstawienia ich władzom wyższym,

— rozważenie przez Prezydium GKKFiT dalszych możliwości udzielenia pomocy resortowi oświaty w zakresie budowy szkolnych urządzeń sportowych i sprzętu sportowego służącego w.f. młodzieży,

— znaczne rozszerzenie działalności instytucji oraz organizacji wychowania fizycznego i sportu zwłaszcza zaś związków i klubów sportowych w zakresie upowszechnienia kultury fizycznej, m. in. przez rozwój ruchu spartakiadowego.

— podniesienie poziomu pracy sportowej oraz znaczne rozszerzenie szkolenia i doszkalania kadry trenerskiej i instruktorskiej jak również czołówki sportowej zwłaszcza w drodze zabezpieczenia dopływu nowych zastępów utalentowanej sportowo młodzieży,

— usprawnienie koordynacji rozdziału środków finansowych przeznaczonych na działalność w dziedzinie kultury fizycznej zdecentralizowanie gospodarki finansowej dla lepszego zabezpieczenia potrzeb terenowych stowarzyszeń w.f. i sportu oraz dalsze zainteresowanie rad narodowych sprawami kultury fizycznej,

b) w dziedzinie turystyki niezbędne jest:

— pogłębienie procesu mającego na celu wzmocnienie i rozszerzenie działalności rad narodowych w dziedzinie turystyki,

— skoordynowanie działalności wszystkich organów państwowych, instytucji i organizacji w zakresie budownictwa turystyczno-wypoczynkowego,

— opracowanie kompleksowego planu szkolenia kadr dla potrzeb turystyki,

— usprawnienie form i metod regulacji ruchu turystycznego,

— wprowadzenie w życie dalszych udogodnień dla turystyki zagranicznej oraz ożywienie i rozszerzenie propagandy Polski za granicą,

c) w dziedzinie kultury fizycznej i turystyki niezbędne jest wzmożenie wysiłków zmierzających do podniesienia ideowo-wychowawczej roli kultury fizycznej i turystyki w życiu społeczeństwa.

Komitet postanawia zatwierdzić w brzmieniu mu przedłożonym:

— budżet Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki na rok 1962,

— plan nakładów finansowych GKKFiT na zadania inwestycyjno-remontowe w zakresie urządzeń sportowych, przewidziane do realizacji w 1962 roku,

— plan inwestycji turystycznych na rok 1962.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
(—) **Włodzimierz Reczek**

67

UCHWAŁA Nr KF-2/61 GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

podjęta w dniu 24 listopada 1961 roku na posiedzeniu w składzie Podkomitetu Kultury Fizycznej.

Na podstawie § 3 ust. 1 pkt. 2 oraz § 5 ust. ust. 1 i 3 Statutu Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 268/60 Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 roku — Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki, działając w składzie Podkomitetu Kultury Fizycznej, uchwala, co następuje:

1. Wskazując na konieczność dalszego rozszerzenia działalności wszystkich instytucji oraz organizacji wychowania fizycznego i sportu w zakresie upowszechnienia kultury fizycznej, Komitet pragnie ponownie podkreślić szczególnie wielką rolę, jaką odgrywa wychowanie fizyczne w szkołach w całokształcie rozwoju kultury fizycznej.

Uznając, iż prawidłowy rozwój wychowania fizycznego w szkołach posiada decydujące znaczenie dla upowszechnienia kultury fizycznej, Komitet:

a) zaleca Prezydium Komitetu oraz terenowym komitetom kultury fizycznej i turystyki rozszerzanie pomocy w stwarzaniu dogodnych warunków dla realizacji programu wychowania fizycznego i sportu młodzieży szkolnej;

b) uważa, iż konieczne jest wzmocnienie nadzoru nad wychowaniem fizycznym w szkołach, zwłaszcza w powiecie;

c) stwierdza, iż niezbędne jest stopniowe rozszerzanie obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego w szkołach;

d) wskazuje na konieczność pełniejszego wykorzystania ferii i dni wolnych od nauki dla organizowania z młodzieżą szkolną zajęć z zakresu wychowania fizycznego i sportu;

e) zaleca Prezydium Komitetu ustalenie wspólnie z Ministerstwem Oświaty wieku dzieci i młodzieży, w którym może być rozpoczynana specjalizacja w poszczególnych dyscyplinach sportu;

f) uznaje za celowe udzielenie poparcia staraniom zmierzającym do rozbudowy urządzeń sportowych w szkołach wyższych.

2. Dwuletni okres doświadczeń wskazuje, iż spartakiady organizowane z okazji Tysiąclecia Państwa Polskiego coraz skuteczniej służą potrzebom społecznym w dziedzinie kultury fizycznej. W wyniku spartakiad kultura fizyczna dociera coraz szerszym frontem do tysięcy zakładów pracy, wsi oraz miasteczek i osiedli. Wzrasta także zainteresowanie wielu prezydiów rad narodowych, instytucji i organizacji sprawami wychowania fizycznego i sportu.

Uznając spartakiady za jedną z najważniejszych dźwigni w systemie upowszechniania kultury fizycznej, a spartakiady środowiskowe i powiatowe za trwałą podstawę tego systemu — Komitet powierza równocześnie Prezydium Komitetu zatwierdzenie i ogłoszenie w grudniu br. regulaminu Centralnej Spartakiady oraz zasad współzawodnictwa między województwami i federacjami sportowymi w dziedzinie organizacji spartakiad.

3. W wyniku analizy sytuacji w ruchu sportowym Komitet zobowiązuje wszystkie instytucje i organizacje sportowe do znacznego rozszerzenia działalności w zakresie propagowania i upowszechnienia sportu wśród całego społeczeństwa, jako podstawowej formy rozwoju kultury fizycznej.

Równocześnie Komitet wskazuje na konieczność podjęcia kroków zmierzających do usprawnienia działalności organizacji sportowych w zakresie podnoszenia poziomu polskiego sportu.

W celu zabezpieczenia prawidłowej realizacji wymienionych zadań Komitet:

a) ustala podstawowe zasady polityki sportowej na rok 1962 w brzmieniu stanowiącym załącznik do uchwały;

b) zatwierdza projekt podziału dotacji na rok 1962 dla organizacji sportowych dotowanych z budżetu GKKFiT w brzmieniu przedłożonym Komitetowi oraz upoważnia Przewodniczącego Komitetu do zmiany wysokości dotacji w przypadku zmniejszenia się ogólnej kwoty zatwierdzonych dotacji;

c) uznaje za celowe powierzenie Polskiemu Komitetowi Olimpijskiemu:

— w porozumieniu z odpowiednimi związkami sportowymi, federacjami klubów sportowych oraz wojewódzkimi komitetami kultury fizycznej i turystyki — całokształtu spraw szkolenia czołówki zawodniczej w wytypowanych dyscyplinach sportu,

— w porozumieniu z Instytutem Naukowym Kultury Fizycznej oraz Akademią Wychowania Fizycznego — całokształtu spraw dokształcenia i doskonalenia kadr trenerskich.

Wystawiane przez P.K.Ol. zaświadczenia o odbytych kursach doszkoleniowych I-go i II-go stopnia powinny dawać trenerom pierwszeństwo w uzyskiwaniu specjalnych uposażeń ryczałtowych przyznawanych przez GKKFiT.

d) zatwierdza kalendarz sportowy na rok 1962 w brzmieniu przedłożonym Komitetowi, zobowiązując równocześnie wszystkie ogniwa ruchu sportowego do:

— oparcia terenowych planów szkoleniowych i kalendarzy sportowych na wytycznych Podkomitetu Kultury Fizycznej z dnia 28.II.1961 r. oraz na Centralnym Kalendarzu Sportowym na rok 1962 i jego założeniach szkoleniowych;

— ścisłej realizacji kalendarza przy pełnym respektowaniu założeń szkoleniowych, najdalej idącej oszczędności środków finansowych oraz szczególnego zwrócenia uwagi na szeroki rozwój ruchu sportowego, zwłaszcza wśród młodzieży;

— rozwijania i podnoszenia na coraz wyższy poziom zdecentralizowanego szkolenia sportowego, w szczególności przez stałe doszkalanie i podnoszenie kwalifikacji kadry trenerskiej oraz unowocześnianie wyposażenia w urządzenia i sprzęt ośrodków szkoleniowych.

4. Mając na uwadze konieczność dalszego podnoszenia poziomu pracy sportowej i zwiększania jej wyników, Komitet zaleca Prezydium Komitetu dokonania szczegółowej analizy:

a) rozwoju poziomu i pozycji poszczególnych dyscyplin sportu oraz metod i form pracy w każdej dyscyplinie sportu, jak również ustalenie na podstawie tej analizy kompleksowych wytycznych w sprawie działalności organizacyjnej, szkoleniowej, systemu zawodów i rozgrywek, kalendarza sportowego oraz zasad polityki finansowej;

b) sytuacji i potrzeb w poszczególnych dyscyplinach sportu w dziedzinie kadry trenerskoinstruktorskiej, urządzeń sportowych oraz sprzętu sportowego,

5. Mając na uwadze stworzenie niezbędnych warunków dla dalszego upowszechnienia kultury fizycznej, Komitet postuluje stopniowe zwiększanie nakładów z budżetu państwa na rozwój kultury fizycznej z jednoczesnym przyjęciem zasady, iż nowe środki finansowe powinny być

przede wszystkim przeznaczane na wychowanie fizyczne w szkołach i na wsi oraz w pionie związków zawodowych.

Równocześnie Komitet podkreśla, iż niezbędne jest usprawnienie koordynacji rozdziału środków finansowych przeznaczanych na rozwój kultury fizycznej, zwłaszcza przez zdecentralizowanie rozdziału dotacji dla klubów sportowych.

6. Komitet postanawia najbliższe posiedzenie w składzie Podkomitetu Kultury Fizycznej poświęcić zagadnieniom ideowo-wychowawczym w ruchu sportowym oraz sportowi młodzieżowemu.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
(—) **Włodzimierz Reczek**

Załącznik do uchwały Nr KF-2/61 Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 24 listopada 1961 r.

TEZY

polityki sportowej na r. 1962 i wnioski dotyczące kalendarza sportowego i budżetu

I. Aktualna na dzień dzisiejszy sytuacja polskiego sportu:

1. Pięcioletni okres dość żywiołowego rozwoju pracy polskich związków sportowych oraz klubów w terenie charakteryzował się w dziedzinie organizacyjnej, szkoleniowej i finansowej kształtowaniem kierunków pracy w zależności od oddolnej inicjatywy działaczy, bez nakreślenia wyraźnych kierunków państwowej polityki rozwoju sportu nierozerwalnie związanego z całokształtem rozwoju kultury fizycznej w kraju. W wyniku stwierdzić można, iż główne zainteresowanie wszystkich ogniw ruchu sportowego koncentruje się dotąd na czołówce zawodniczej i jej imprezach, na stosunkowo wąskim i płytkim zapleczu, poza którym nie kryje się już prawie nic więcej.
2. W całym ruchu sportowym od góry do dołu przyjęto niesłusznie stosowanie metod organizowania, szkolenia i finansowania pracy sportowej w taki sposób, jaki jest konieczny jedynie w odniesieniu do czołówki na wysokim poziomie międzynarodowym. Stwarza to poważne niebezpieczeństwo dalszego zwężania działalności klubów i związków sportowych.
3. Jedynie rozwijający się coraz lepiej od ubiegłego roku ruch spartakiadowy — chociaż jeszcze w sposób nieco akcyjny — ale uruchamia szersze masy młodzieży i starszych, docierając do najgłębszego terenu. Powodzenie ruchu spartakiadowego w całym kraju wskazuje wyraźnie, jak bardzo terenowi potrzebne jest umiejętne w swych formach organizowanie sportu. Spartakiadom brak jest jak dotąd jedynie ściślejszego powiązania w system, łączący akcyjny z natury rzeczy ruch masowy z systematycznym uprawianiem sportu w klubach.
4. Odzwierciedleniem sytuacji naszego sportu jest praca polskich związków sportowych, ich płytkie zainteresowanie niemal tylko czołówką i kontaktami międzynarodowymi, brak zainteresowania się ze strony związków robotą terenu oraz brak zainteresowania terenu prawidłowym ustawieniem własnej pracy. Teren w znacznej większości dyscyplin nie umie zorganizować sobie roboty, a nie otrzymuje w tej mierze wytycznych ani dostatecznej pomocy ze strony związków. Nieliczne próby bardziej masowej roboty (w postaci Biegów Narodowych czy Czwórboju i sztafet dziecięcych w lekkiej atletyce lub turniejów o puchary CRZZ i „Dziennika Ludowego" w siatkówce) nie mogą zmienić w sposób radykalny ogólnego niezadawalającego obrazu pracy znacznej większości związków w tej dziedzinie.
5. Jako główne przyczyny takiego stanu rzeczy wymienić można:

a) w większości dyscyplin pracę zwęża zły system zawodów i rozrywek, w którym wiele środowisk zainteresowanych jest tylko wysokim wyczynem, który pod względem metod pracy stawia jednakowe wymagania przed wszystkimi klubami i sportowcami, niezależnie od ich stopnia zaawansowania i poziomu. Ligi rozgrywkowe nie mają często żadnego zaplecza, kluby zamiast prowadzić szkolenie i organizować sport dla swych członków walczą jedynie o swój ligowy byt, stają się tylko przedsiębiorstwami rozgrywkowymi, zatracając zupełnie swój charakter ośrodków życia sportowego i kulturalnego w danym środowisku.

b) W wyniku tworzenia sportowcom niemal jednakowych warunków niezależnie od reprezentowanego przez nich poziomu kwitnie niemoralność i kaperownictwo wśród zawodników i trenerów, wzrastają koszta działalności klubów, chociaż zasięg ich pracy jest coraz węższy, coraz więcej sportowców jest odrywanych od systematycznej pracy zawodowej i nauki.

c) Zbyt wielka liczba zawodników i klubów uczestniczy w systemach zawodów i rozgrywek międzyterenowych (a więc w zawodach szczebla centralnego). W wyniku tego brak jest właściwego i atrakcyjnego współzawodnictwa w terenie (np. na szczeblu województwa), stąd też za mało jest w terenie imprez interesujących szersze kręgi sportowców. Najlepszych zawodników ściąga się do najsilniejszego klubu i własne środowisko najrzadziej ma okazję ich oglądać (przykład — nasi mistrzowie lekkiej atletyki niemal nigdy nie startują w swych rodzinnych miastach i środowiskach).

d) Terenowi brak jest pomocy organizacyjnej polskich związków sportowych, które współpracę z terenem ograniczają najczęściej do wyciągania najlepszych zawodników do szkolenia centralnego. Stąd wiele dyscyplin nie rozwija się w kraju równomiernie, a tylko w kilku województwach, chociaż wszędzie istnieją dla nich naturalne warunki rozwoju (przykłady — gimnastyka, podnoszenie ciężarów, szermierka, zapasy),

e) Piony i federacje — chociaż na ogół uważają obecny stan rzeczy za zły — dostosowały się poza nielicznymi wyjątkami biernie do sytuacji i nie czynią dostatecznego nacisku na swe kluby w kierunku pracy nad umasowieniem sportu, co byłoby możliwe w pełni nawet przy takich samych środkach finansowych, ale przy wprowadzaniu radykalnych zmian do systemów zawodów i rozgrywek, co jest główną przyczyną zwężania się pracy klubów. Kluby mają decydujący wpływ na ukształtowanie się systemów zawodów poprzez swych delegatów na walne zjazdy związków i same kluby uchwalają złe systemy za-

wodów. Federacje odczuwają często awans takiej czy innej drużyny klubowej nie jako osiągnięcie, ale jako „nieszczęście", powodujące zwiększenie wydatków bez konkretnych efektów w rozwoju pracy klubu, mimo to federacje nie przeciwstawiają się dość energicznie „ligomanii" wszechwładnie opanowującej ich kluby. System zawodów terytorialnych w wielu dyscyplinach podniósłby atrakcyjność, znacznie rozszerzył zasięg pracy w terenie, a równocześnie zwolnił znaczne środki federacji i klubów na robotę szkoleniową.

f) Trudną sytuację pogłębia brak powiązania rozwoju sportu z rozwojem bazy urządzeń sportowych, szkolenie kadry i produkcji sprzętu. Zwłaszcza plan inwestycyjny urządzeń sportowych, zamknięty już do r. 1965 oparty został na przesłankach i wskaźnikach teoretycznych oraz na niezawsze słusznych inicjatywach oddolnych, ale nie uwzględnia on w należyty sposób wielu żywotnych potrzeb sportu (przykłady — zupełny brak pływalni z podgrzewaną wodą, brak małych sal specjalistycznych dla zapasów, podnoszenia ciężarów i szermierki, tradycjonalne stadiony, łączące trening piłkarzy z lekką atletyką zamiast terenów treningowych dla lekkiej atletyki itp.).

g) Trudności pogłębia system finansowania sportu różnymi kanałami przy wielkich trudnościach koordynowania dopływu dotacji docelowo na rozwój takich czy innych dyscyplin sportu.
Dotacje państwowe i społeczne na rozwój sportu utrzymują się od szeregu lat na nie zmienionym poziomie, ale faktycznie są one coraz mniejsze w wyniku:

— stałego zwiększania się liczby osób uprawiających sport w sposób zorganizowany (w r. 1958 przypadało na jednego zawodnika zarejestrowanego w polskich związkach sportowych ogółem zł 2.042,— z funduszów związku i federacji łącznie, w r. 1961 przypada już tylko zł 1.422,— na jednego zawodnika, czyli o 30,3% mniej),

— podwyżki kosztów utrzymania urządzeń sportowych, sprzętu oraz szeregu usług, z których sport musi z natury rzeczy korzystać (komunikacja krajowa i zagraniczna, hotele, żywienie zbiorowe itp.).

6. Równocześnie pozycja międzynarodowa polskiego sportu w okresie ostatnich 5 lat niesłychanie wzrosła (6-te miejsce na Igrzyskach Olimpijskich w Rzymie, wysoka pozycja międzynarodowa na szerokim froncie kilkunastu dyscyplin sportu, liczne rekordy i zwycięstwa międzynarodowe). Zadania postawione przez państwowe kierownictwo kultury fizycznej przed Polskim Komitetem Olimpijskim i przed związkami sportowymi — zadania utrzymania i wzmocnienia naszej pozycji w perspektywie następnych Igrzysk Olimpijskich w Tokio są nie do wykonania bez oparcia wysokiego wyczynu o mocne i zdrowe podstawy w dołach. Żadna akcja kółek olimpijskich, centralnego szkolenia i najlepsza nawet opieka nad kadrą ze strony PKOl nie wystarczą, albo będą skutkować tylko na bardzo krótką metę bez stworzenia naturalnych fundamentów długotrwałej siły i rozwoju naszego sportu, bez oparcia go o najszerszy, masowy ruch przynajmniej w podstawowych dyscyplinach w całym kraju.

II. Wnioski wynikające z tej sytuacji.

1. Sytuacja wymaga możliwie szybkich i radykalnych posunięć organizacyjnych, szkoleniowych i finansowych, zmierzających do zabezpieczenia przynajmniej w podstawowych dyscyplinach sportu w naszych konkretnych warunkach równomiernego ich rozwoju od samego dołu, oparcia wysokiego wyczynu naprawdę o szerokie masy. Sytuacja wymaga ustalenia przez GKKFiT kierunków pństwowej polityki w tej mierze.

2. Głównymi kierunkami państwowej polityki winno być:

a) szerokie usportowienie społeczeństwa, zwłaszcza młodzieży, poprzez wdrożenie do systematycznego uprawiania sportu, wprzęgnięcie do tego zadania polskich związków sportowych, federacji i klubów. Związki sportowe i kluby, które nie potrafią zmienić swego sposobu myślenia i nadal będą usiłowały zwężać swą działalność jedynie do centralnych rozgrywek, do wąskiej czołówki i kontaktów międzynarodowych — nie powinny być otaczane opieką ani pomocą ze strony państwowego kierownictwa kultury fizycznej.

b) Szerokie usportowienie społeczeństwa należy oprzeć w pierwszym rzędzie na ruchu spartakiadowym, jako systemie masowych zawodów w podstawowych dyscyplinach sportu, systemie wdrażającym młodzież i starszych do systematycznego uprawiania sportu. System spartakiad należy w sposób naturalny powiązać z systemem zawodów i rozgrywek, prowadzonym aż do centralnego szczebla przez polskie związki sportowe.

c) System rozgrywek typu ligowego należy zarówno w sportach indywidualnych jak i w grach zespołowych ograniczyć na szczeblu centralnym do takich jedynie dyscyplin sportu, gdzie w okręgu poza drużyną (lub drużynami) uczestniczącą w lidze centralnej istnieje conajmniej 6—8 drużyn, rozgrywających zawody na szczeblu terytorialnym. W innych, mniej rozwiniętych dyscyplinach należy system ligowy zdecydowanie zlikwidować, zastępując go zawodami terenowymi i 1—2 razy w roku rozgrywanymi turniejami szczebla centralnego (o mistrzostwo Polski i o puchar). W tych samych dyscyplinach należy zmniejszyć znacznie liczbę kontaktów międzynarodowych, zaś z reguły nie uczestniczyć w mistrzostwach świata i Europy w dyscyplinach, w których nasz aktualny poziom wyraźnie odbiega od poziomu międzynarodowego.

d) Należy — zgodnie z ogólnymi kierunkami polityki państwowej w zakresie decentralizacji władzy — stworzyć również w ruchu sportowym warunki dla zwiększenia zainteresowania tą problematyką władz terenowych (wojewódzkich i powiatowych rad narodowych). Należy kontynuować i pomnażać osiągnięcia ruchu spartakiadowego, należy poprzez ustalenie regulaminu Centralnej Spartakiady w roku 1964 stworzyć już na r. 1962 bodźce do zdrowej rywalizacji całego terenu w możliwie najlepszej pracy szkoleniowej i organizacyjnej, w organizowaniu własnych baz szkoleniowych, w podnoszeniu kwalifikacji terenowej kadry trenerskiej oraz w mobilizacji dodatkowych środków na potrzeby kultury fizycznej i sportu.

3. Konieczna jest koncentracja wysiłków i środków na najważniejsze kierunki (jak wskazują na to uchwały Podkomitetu Kultury Fizycznej z 28.II.1961 r.), rozproszenie sił nie może przynieść właściwych efektów. Wyłania się stąd konieczność ustalenia poprzez Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki kryteriów rozwoju poszczególnych dyscyplin sportu. Samo życie, tradycja i zapotrzebowanie społeczne oraz oddziaływanie propagandowe sportu na zewnątrz ukształtowały u nas pewien profil dyscyplin sportu i kryteria, jakim dyscypliny podstawowe winy odpowiadać:

— szeroki dotychczasowy rozwój danej dyscypliny i naturalne warunki dalszego rozwoju w całym kraju,

— zdrowotna i społeczna użyteczność danej dyscypliny w całokształcie kultury fizycznej i rozwoju osobowości człowieka, zwłaszcza młodzieży,

— wysoki lub przynajmniej dobry poziom międzynarodowy danej dyscypliny w Polsce.

Każda z dyscyplin sportowych, uprawianych w Polsce, winna być przeanalizowana w konfrontacji z tymi kryteriami i w zależności od tego winno się ustalić dla każdej dyscypliny kierunki państwowej polityki jej rozwoju w przyszłości.

4. Błędem byłoby wyciąganie stąd wniosków, o likwidacji w Polsce jakiejkolwiek dyscypliny sportu. Należy jednak widzieć każdą z dyscyplin we właściwych proporcjach i właściwym kierunku rozwojowym. Należy odróżniać szerokie potrzeby uprawiania przez młodzież i starszych np. łyżwiarstwa (ślizgawka), tenisa stołowego, szachów czy piłki ręcznej od forsowanych przez zainteresowane związki i kluby bardzo kosztownych i nikomu w tych dyscyplinach nie potrzebnych lig ogólnopolskich oraz równie kosztownych, a mizernych osiągnięć na forum międzynarodowym. Należy też właściwie regulować proporcje nakładów na poszczególne dyscypliny ze strony GKKFiT i federacji. Fakty, iż np. na łucznictwo 2/3 nakładów płyną z GKKFiT zaś tylko 1/3 ze wszystkich federacji razem, zaś w alpiniźmie tylko 1/5 nakładów dają federacje, zaś aż 4/5 łoży GKKFiT — świadczą o nieprawidłowym ustawieniu tych dyscyplin, co wymaga uregulowania we wzajemnym porozumieniu.

5. Na podstawie uchwał Podkomitetu Kultury Fizycznej z 28.II.1961 r. w sprawie wytycznych długofalowego planowania szkolenia i kalendarza sportowego dla wszystkich organizacji sportowych Rada Sportu wraz z Departamentem Sportu GKKFiT podjęły w r. 1961 pracę nad przeanalizowaniem tych zagadnień, poświęcając zebraniu materiałów i ich przeanalizowaniu szereg miesięcy, przy udziale licznego aktywu działaczy w kilku komisjach i zespołach Rady. Równolegle z pracami nad określeniem kierunków polityki na dalsze lata przebiegały prace nad kalendarzem sportowym na r. 1962, co z natury rzeczy musiało ograniczyć zmiany w dotychczasowym dość tradycyjnym układzie kalendarzy jedynie do najniezbędniejszych korekt, nie będących jednak jeszcze w pełni wyrazem nowych kierunków. W licznych konsultacjach z zarządami polskich związków sportowych przy udziale Dep. Sportu, Rady Sportu i PKOl wprowadzono następujące główne korekty do kalendarza sportowego na r. 1962:

a) Kalendarze poszczególnych dyscyplin ustawiono bardziej niż dawniej w zgodzie z planami szkolenia zawodników różnych poziomów (wyraźne wyodrębnienie okresów szkoleniowych i okresów startowych, najważniejsze imprezy sprawdzianami wyników w szkoleniu).

b) W grach zespołowych i niektórych dyscyplinach indywidualnych (zapasy i boks) skrócone do minimum okresy rozgrywek ligowych oraz ustalono okresy dla imprez międzynarodowych, aby wydłużyć okresy przeznaczone na szkolenie zawodników. Równocześnie w niektórych grach zespołowych (piłka nożna, siatkówka, piłka ręczna) są w toku załatwienia sprawy dalszej regulacji systemu ligowego w kierunku zwiększenia liczby grup rozgrywkowych przy równoczesnym skracaniu promienia przejazdów dla poszczególnych drużyn.

c) W zapaśnictwie celem zapewnienia szybszego rozwoju tej dyscypliny i równomiernego rozwoju obu stylów walki ustalono wspólny termin mistrzostw Polski dla stylu klasycznego i wolnego, co zmusza zawodników do specjalizacji w jednym ze stylów, zaś kluby — do poszerzania i podnoszenia na wyższy poziom pracy wyszkoleniowej.

d) W dyscyplinach sportu nie posiadających aktualnie wystarczającego poziomu międzynarodowego bądź gdzie koszta nie idą w parze z efektami szkoleniowymi — zrezygnowano z udziału w mistrzostwach świata i Europy (np. łyżwiarstwo figurowe, hokej na lodzie, pięciobój nowoczesny, koszykówka, t.zw. Olimpiada szachowa mężczyzn).

e) W szeregu dyscyplin, w których liczba kontaktów międzynarodowych nie szła w parze z wysokim poziomem sportowym — zmniejszono liczbę tych kontaktów, ograniczając je do sprawdzianów wyników szkolenia z odpowiednio dobranymi przeciwnikami zagranicznymi (np. hokej na lodzie, łyżwiarstwo figurowe, kolarstwo, pięciobój nowoczesny, pływanie, szachy). Kontakty międzynarodowe ustawiono z zasady jedynie w terminach gwarantujących wypełnienie roli sprawdzianu wyników szkolenia.

f) Dokonano dalszego zmniejszenia planowanej liczby kontaktów międzynarodowych szczebla klubowego i okręgowego (w stosunku do wykonania 392 kontaktów w r. 1960 oraz przewidzianej do końca bieżącego roku realizacji 377 kontaktów okręgowych i klubowych — na r. 1962 planuje się 358 kontaktów).

g) Zmniejszono liczbę osobodni szkolenia centralnego dla kadry narodowej i młodzieżowej z 55 tysięcy osobodni na 44 tysiące osobodni, to znaczy o ca 20% w stosunku do r. 1961, powiększając równocześnie dzięki prowadzeniu zdecentralizowanego szkolenia w uruchamianych sukcesywnie ośrodkach terenowych ogólna liczba szkolonych zawodników (liczby powyższe nie obejmują odrębnie prowadzonych zgrupowań i konsultacji kadry olimpijskiej w ośrodkach OPO, których natężenie nieznacznie wzrasta w stosunku do roku ubiegłego, a finansowane jest odrębnie przez PKOl).

h) Utrzymuje się na tym samym poziomie centralne szkolenie dla najbardziej utalentowanych juniorów

(nieznaczny wzrost z 35 tys. na 36 tys. osobodni) przy czym szkolenie to prowadzone jest wyłącznie w okresie wakacji. Równocześnie rozszerza się nadal kalendarz imprez dla młodzieży i juniorów w szeregu dyscyplin (na szczeblu centralnym wzrost z 116 imprez krajowych i międzynarodowych tego typu w r. 1961 do 131 imprez w kalendarzu na r. 1962, czyli wzrost o 13%).

i) Kontynuuje się akcję doszkalania i podnoszenia kwalifikacji kadry trenerskiej (w r. 1961 przez kursy doszkoleniowe przeszło 910 trenerów w 21 dyscyplinach sportu na rok 1962 planuje się kursy dla 1346 trenerów w 20 dyscyplinach. Dwuletnia akcja doszkalania kadry trenerskiej, podjęta po Igrzyskach Olimpijskich w Rzymie obejmie łącznie w latach 1961—1962 przejście przez kursy doszkoleniowe I-go i II-go stopnia 2.256 trenerów w 25 dyscyplinach sportu.

j) W celu sprawdzenia warunków podróży, aklimatyzacji i żywienia sportowców na terenie przyszłych Igrzysk Olimpijskich zaplanowano na rok 1962 wyjazdy 3 równych ekip (boks, siatkówka i gimnastyka) na rewanżowe spotkania i turnieje w Japonii w okresie przyszłych Igrzysk.

k) W oparciu o regulamin części sportowej Centralnej Spartakiady 1000-lecia kieruje się uwagę wszystkich ogniw ruchu sportowego, a zwłaszcza władz i organizacji terenowych na szczeblu wojewódzkim i powiatowym na możliwie szeroki i równomierny rozwój podstawowych, letnich dyscyplin sportu.

6. Wszystkie ogniwa ruchu sportowego winny we właściwym świetle widzieć rolę Szkolnego Związku Sportowego, jako organizacji mającej z jednej strony za zadanie uzupełniać niedostatki obowiązkowego wychowania fizycznego w szkole, a z drugiej — tworzyć młode i szerokie zaplecze dla całego sportu. Należy przeciwstawiać się lokalnym tendencjom, przejawiającym się w niektórych ogniwach Szkolnego Związku Sportowego do zwężania jego działania w kierunku specjalizacji i wyczynu, gdyż tendencje takie szkodzą zarówno sportowi szkolnemu jak i całemu ruchowi sportowemu. Nowa akcja PKOl pod hasłem „szukamy Olimpijczyków na r. 1968" winna stać się pomostem dla dalszego zacieśnienia współpracy między PKOl i polskimi związkami sportowymi, a Szkolnym Związkiem Sportowym.

7. Ogólny kierunek pracy szkoleniowej winien iść na dalszą decentralizację (centralne kierowanie i programowanie przy rozszerzaniu bazy terenowych ośrodków dla szkolenia ogólnorozwojowego i specjalistycznego, przy stałym dążeniu do podnoszenia jakości pracy szkoleniowej w terenie, przy możliwie najszerszym wykorzystaniu klubów jako baz szkolenia w terenie). Równocześnie szkolne urządzenia sportowe, budowane przy poważnej pomocy GKKFiT (6.475.000.— zł dotacji z funduszów Totalizatora na ten cel dla Ministerstwa Oświaty w latach 1960—1961) winny stawać się szeroką bazą masowej pracy sportowej w terenie. Ta polityka wraz z zainteresowaniem WKKFiT w doszkoleniu terenowej kadry trenerskiej (wraz z udzieleniem WKKFiT konkretnej pomocy w tej dziedzinie) ma na celu stworzenie w oparciu o WKKFiT terenowej bazy dla zdecentralizowanego szkolenia sportowego na wysokim poziomie, co pozwoli na konieczne w roku przedolimpijskim 1963 scentralizowanie szkolenia czołówki, ale już bez szkody dla zaplecza i ustawienia pracy w terenie.

8. Celem zabezpieczenia jednolitego kierunku pracy szkoleniowej należy ponadto:

a) powierzyć przez GKKFiT Ośrodkowi Przygotowań Olimpijskich PKOl przy AWF w porozumieniu z Instytutem Naukowym Kultury Fizycznej i katedrami AWF kierowanie całokształtem spraw dokształcania i doskonalenia kadr trenerskich oraz z uprawnieniem wydawania świadectw, uprawniających do otrzymywania przez trenerów wyższych uposażeń ryczałtowych, wyższego zaszeregowania w tabeli płac itp.

b) Powierzyć przez GKKFiT Polskiemu Komitetowi Olimpijskiemu kierowanie w porozumieniu z Departamentem Sportu GKKFiT całokształtem spraw centralnych ośrodków szkoleniowych przewidzianych dla szkolenia czołówki zawodniczej przy zabezpieczeniu przez PKOl odpowiednich do założeń warunków pracy.

c) Powierzyć przez GKKFiT Polskiemu Komitetowi Olimpijskiemu prowadzenie w porozumieniu z Departamentem Sportu GKKFiT kierowania centralnym szkoleniom czołówki zawodniczej w wytypowanych dyscyplinach sportu przy zabezpieczeniu przez PKOl warunków pracy organizacyjnej i szkoleniowej.

III. Główne zadania organizacyjne na rok 1962

1. Niezależnie od realizacji zatwierdzonego na r. 1962 kalendarza sportowego należy dokonać szczegółowej analizy metod i form pracy w każdej dyscyplinie sportu oddzielnie w oparciu o ustalone kryteria i ustalić wytyczne państwowej polityki w dziedzinie organizacyjnej, systemu zawodów i rozgrywek, metod szkolenia i ustawienia kalendarza sportowego dla każdej dyscypliny sportu indywidualnie (jako państwowych wytycznych dla opracowania przez daną dyscyplinę planów szkoleniowych i kalendarza za rok 1963 i dalsze lata).

2. W oparciu o powyższe należy ustalić potrzeby poszczególnych dyscyplin sportu w dziedzinie kadry trenersko-instruktorskiej, form i metod jej szkolenia i doszkalania w przyszłości.

3. Należy przeprowadzić analizę sytuacji oraz ustalenie potrzeb i wniosków poszczególnych dyscyplin sportu w dziedzinie bazy urządzeń sportowych i produkcji sprzętu do planu inwestycyjnego na lata 1966—1970.

Realizacja takich założeń państwowej polityki w sporcie winna z jednej strony zabezpieczyć właściwe spełnienie przez sport jego roli w całokształcie kultury fizycznej, z drugiej strony winna stworzyć trwałe i silne podstawy dla utrzymania i rozszerzenia wielkich osiągnięć polskiego sportu w skali światowej.

68

ZARZĄDZENIE Nr 203
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 23 listopada 1961 r.

w sprawie wydania książeczek instruktorskich trenera drugiej klasy absolwentom wyższych uczelni wychowania fizycznego.

Na podstawię Uchwały nr 525/53 Prezydium Rządu z dnia 14.VII.1953 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia i zakresu obowiązków trenerów (§ 2, pkt. 10) zarządzam wydanie książeczek instruktorskich trenera drugiej klasy absolwentom wyższych uczelni wychowania fizycznego, którzy uzyskali tytuł trenera drugiej klasy na podstawie egzaminu ze specjalizacji sportowej, złożonego przed Trenerską Komisję Egzaminacyjną w:

Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie.

piłka nożna:

1. Korzuń Mikołaj ur. 1934 r. zam. Warszawa.

Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego w Poznaniu.

piłka siatkowa:

1. Soroko Zenon ur. 1929 r. zam. Poznań
2. Więckowski Bogdan ur. 1932 r. zam. Gdańsk

W związku z powyższym Departament Wychowania Fizycznego przedłoży mi do podpisu książeczki wymienionych w terminie do dnia 30 listopada 1961 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
(—) wz. J. Rutkowski

69

ZARZĄDZENIE Nr 204
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 23 listopada 1961 r.

w sprawie nadania tytułu trenera drugiej klasy w pływaniu.

W wykonaniu Uchwały nr 525/53 Prezydium Rządu z dnia 14.VII.1953 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia i zakresu obowiązków trenerów oraz na podstawie § 1 Zarządzenia nr 188 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 15.XII.1960 r. w sprawie zasad i trybu uzyskiwania tytułu trenera II klasy — n a d a j ę tytuł trenera drugiej klasy w pływaniu obywatelowi LASTOWSKIEMU Lechowi, ur. 1923 r., zam. w Gorzowie Wielkopolskim, woj. Zielona Góra.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
(—) wz. J. Rutkowski

70

ZARZĄDZENIE Nr 205
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 23 listopada 1961 r.

w sprawie nadania tytułu trenera drugiej klasy.

Na podstawie Uchwały nr 525/53 Prezydium Rządu z dnia 14.VII.1953 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia i zakresu obowiązków trenerów oraz w związku z Zarządzeniem nr 188 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 15.XII.1960 r. w sprawie zasad i trybu uzyskiwania tytułu trenera II klasy, na wniosek odpowiednich Polskich Związków Sportowych nadaję tytuł trenera drugiej klasy niżej wymienionym absolwentom wyższych uczelni wychowania fizycznego, którzy ukończyli specjalizację sportową:

w lekkiej atletyce:

1. Holak Kazimierz ur. 1938 r. zam. Koszalin

w pięcioboju nowoczesnym:

1. Mazur Kazimierz ur. 1930 r. zam. Warszawa.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
(—) wz. J. Rutkowski

71

ZARZĄDZENIE NR 211
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 1 grudnia 1961 r.

w sprawie awansowania trenerów z klasy drugiej do pierwszej.

Na podstawie Uchwały nr 525/53 Prezydium Rządu z dnia 14.VII.1953 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia i zakresu obowiązków trenerów i zgodnie z § 7 Zarządzenia nr 116 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 10.IX.1953 r. w sprawie kwalifikacji zawodowych i trybu zatrudniania trenerów a w a n s u j ę z dniem 1 grudnia 1961 r. niżej wymienionych trenerów z klasy drugiej do pierwszej:

w hokeju na lodzie:

1. Dybkowski Lucjan ur. 1926 r. zam. Bydgoszcz

w piłce koszykowej:

1. Czapkowicz Leonard ur. 1926 r. zam. Wrocław m.
2. Darna Marian ur. 1932 r. zam. Gdańsk
3. Darna Zdzisław ur. 1931 r. zam. Poznań m.
4. Frymark Stefan ur. 1926 r. zam. Bydgoszcz
5. Mróz Janusz ur. 1932 r. zam. Warszawa
6. Zagórski Witold ur. 1930 r. zam. Warszawa

w piłce siatkowej:

1. Wojewódzka Zofia ur. 1919 r. zam. Warszawa.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU
(—) wz. J. Rutkowski

KOMUNIKAT REDAKCJI

Redakcja zawiadamia, że zgłoszenia oraz wznawianie prenumeraty Dziennika Urzędowego GKKFiT na rok 1962 należy nadsyłać w terminie do dnia 15 stycznia 1962 r. na adres Redakcji — Warszawa, ul. Litewska 2.

Ponieważ Redakcja z przyczyn technicznych nie będzie w stanie zaspokoić indywidualnych odbiorców, apeluje się do organizacji i instytucji o zgłaszanie zbiorowych zamówień prenumeraty dla podległych jednostek w celu umożliwienia szybszego i sprawniejszego dotarcia Dziennika w teren.

WARUNKI PRENUMERATY

Całoroczna prenumerata 1 egzemplarza wynosi 18,— zł.

Należność za prenumeratę z podaniem ilości zaprenumerowanych egzemplarzy należy wpłacać na konto Dziennika Urzędowego GKKFiT w NBP-Warszawa, V Oddział Miejski 1529-91/I-514.

Jednocześnie Redakcja zwraca uwagę na dokładne podawanie adresu, a zwłaszcza nazwy ulicy i numeru domu, gdyż wiele instytucji i orgnizacji nie przestrzega tego, co powoduje niedoręczanie przez pocztę czasopisma.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego GKKFiT — Warszawa, ul. Litewska 2/8, telefon 8-23-15.

Zamówienia na prenumeratę należy kierować do Redakcji Dziennika Urzędowego — Warszawa, ul. Litewska 2/8. Prenumerata roczna wynosi 18 zł. Należność za prenumeratę należy wpłacać na konto Redakcji Dziennika Urzędowego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w NBP — Warszawa, V Oddz. Miejski 1529-91/I-514. Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do redakcji w terminie 10-cio dniowym po otrzymaniu następnego numeru.

Odbiorca:

Opłatę uiszczono gotówką

Cena zeszytu 1,50 zł

Druk. „Gryf". Zam. 1265/1260/u — 2000 — S-33.